

Cartea Urantia

<< [Capitolul 70](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 72](#) >>

Capitolul 71

Dezvoltarea statului

71:0.1 (800.1) STATUL marchează o evoluție utilă a civilizației; el reprezintă câștigul net pe care societatea l-a extras din ravagiile și suferințele războiului. Chiar abilitatea politică, nu este decât o acumulare de tehnici pentru ajustarea rivalităților de forțe între triburile și națiunile în luptă.

71:0.2 (800.2) Statul modern este instituția care a supraviețuit în lunga bătaie pentru puterea colectivă. O putere superioară a prevalat în cele din urmă și a produs o creatură de fapt - statul - cu mitul moral că cetățeanul este absolut obligat să trăiască și să moară pentru stat. Însă statul nu are o geneză divină; el nu a fost nici măcar fondat printr-o acțiune umană inteligentă voluntară; el este pur și simplu o instituție evolutivă, și a luat naștere într-un mod în întregime automat.

1. Statul embrionar

71:1.1 (800.3) Statul este o organizare reglatoare teritorială și socială, iar statul cel mai puternic, cel mai eficient și cel mai durabil se compune dintr-o singură națiune, a cărei populație posedă o limbă și niște obiceiuri și instituții comune.

71:1.2 (800.4) Primele state erau mici și au fost toate rezultatul cuceririlor. Ele nu s-au născut din asocieri voluntare. Multe din ele au fost întemeiate de nomazi cuceritori, care se abăteau asupra păstorilor liniștiți sau asupra cultivatorilor așezați pentru a-i subjuga și a-i înrobi. Aceste state, rezultând din cuceriri, erau obligatoriu stratificate; clasele erau inevitabile, iar luptele de clasă au fost întotdeauna selective.

71:1.3 (800.5) Triburile nordice de oameni roșii americani nu au reușit niciodată să se organizeze cu adevărat într-un stat. Ele nu au progresat dincolo de o vagă confederație de triburi, o formă de stat foarte primitivă. Cea care s-a apropiat cel mai mult de un adevărat stat a fost federația Iroquois, însă acest grup de șase națiuni nu a funcționat niciodată realmente ca un stat și nu a reușit să supraviețuiască, căci îi lipseau anumite elemente esențiale vieții naționale moderne cum ar fi:

71:1.4 (800.6) 1. Dobândirea și moștenirea proprietății private.

71:1.5 (800.7) 2. Orașe dublate de o industrie și de o agricultură.

71:1.6 (800.8) 3. Animale domestice utile.

71:1.7 (800.9) 4. O organizare practică a familiei. Oamenii roșii se agățau de familia maternelă și de moștenirea de la unchi la nepot.

71:1.8 (800.10) 5. Un teritoriu definit.

71:1.9 (800.11) 6. Un șef executiv viguros.

71:1.10 (800.12) 7. Înrobirea prizonierilor - îi adoptau sau îi masacrau.

71:1.11 (800.13) 8. Cuceriri decisive.

71:1.12 (800.14) Oamenii roșii erau prea democratici; ei aveau un guvern bun, însă care a eșuat. Ei ar fi dezvoltat, până la urmă, un stat, dacă nu ar fi întâlnit prematur civilizația mai avansată a oamenilor albi, care foloseau metodele guvernamentale ale grecilor și ale romanilor.

71:1.13 (801.1) Reușita statului roman a fost bazată pe:

71:1.14 (801.2) 1. Familia paternă.

71:1.15 (801.3) 2. Agricultura și domesticirea animalelor.

71:1.16 (801.4) 3. Concentrarea populației - orașele.

71:1.17 (801.5) 4. Proprietatea privată a obiectelor și a pământului.

71:1.18 (801.6) 5. Sclavia - clasele de cetățeni.

71:1.19 (801.7) 6. Cucerirea și reorganizarea popoarelor slabe și
înapoiate.

71:1.20 (801.8) 7. Un teritoriu definit, cu drumuri.

71:1.21 (801.9) 8. Cărmuitori personali și puternici.

71:1.22 (801.10) Marea slăbiciune a civilizației romane, precum și unul dintre factorii de prăbușire finală a imperiului, a fost luarea unor măsuri așa-zis liberale și progresiste pentru emanciparea băieților la douăzeci și unu de ani și pentru a elibera necondiționat tinerele fete, lăsându-le posibilitatea de a se căsători cu un bărbat la libera lor alegere sau de a umbla prin țară, dedându-se imoralității. Răul

cauzat societății nu a provenit din aceste reforme în sine, ci din maniera bruscă și generală în care ele au fost adoptate. Prăbușirea Romei arată la ce ne putem aștepta atunci când un stat suportă o expansiune prea rapidă, însoțită de o degenerare internă.

71:1.23 (801.11) Statul embrionar a fost făcut posibil prin declinul legăturilor de sânge față de legăturile teritoriale, și aceste federații de triburi erau în general bine consolidate prin cuceriri. Un adevărat stat este caracterizat de o suveranitate care transcende toate disputele minore și diferențele între grupuri. În același timp, numeroase clase și caste subzistă în organizările de stat mai tardive ca vestigii ale tribului și ale clanurilor din vremuri îndepărtate. Statele teritoriale mai mari și ulterioare au dat o bătălie lungă și dârză cu aceste grupuri de clanuri consanguine și mai puțin numeroase, iar guvernarea tribală s-a revelat a fi fost o valoroasă tranziție de la autoritatea familiei la aceea a statului. În cursul timpurilor mai recente, numeroase clanuri și-au aflat originea în comerț și în alte asociații industriale.

71:1.24 (801.12) Când statul nu reușește să se integreze, rezultă un regres al tehnicilor guvernamentale la condițiile anterioare. Un exemplu găsim în feudalismul evului mediu european. De-a lungul acestei epoci întunecate, statul teritorial s-a prăbușit; s-a revenit la mici grupuri de castele-forturi și la reapariția clanurilor și a stadiilor tribale de dezvoltare. Semistate asemănătoare există încă și acum în Asia și în Africa, însă ele nu reprezintă deloc regrese evolutive. Multe dintre ele formează nuclee embrionare ale statelor viitorului.

2. Evoluția guvernului reprezentativ

71:2.1 (801.13) Cu toate că democrația este un ideal, ea este un produs al civilizației și nu al evoluției. Mergeți încet! Alegeți cu grijă! Căci iată care sunt pericolele democrației:

71:2.2 (801.14) 1. Preamărirea mediocrității.

71:2.3 (801.15) 2. Alegerea unor șefi ignoranți și neinstruiți.

71:2.4 (801.16) 3. Incapacitatea de a recunoaște faptele fundamentale ale evoluției sociale.

71:2.5 (801.17) 4. Pericolul sufragiului universal în mâinile majorităților inculte și indolente.

71:2.6 (801.18) 5. Supunerea servilă la opinia publică; majoritatea nu are întotdeauna dreptate.

71:2.7 (802.1) Opinia publică, opinia comună, a întârziat întotdeauna societatea; ea este cu toate acestea prețioasă, deoarece frânând evoluția socială păstrează în același timp civilizația. Educarea opiniei publice este singura metodă sănătoasă și sigură de accelerare a civilizației. Forța nu este decât un expedient temporar, iar creșterea culturală va fi cu atât mai accelerată cu cât gloanțele vor ceda locul buletinelor de vot. Opinia publică (obiceiurile) este energia fundamentală și originară în evoluția socială și a dezvoltării statului. Însă, pentru a avea o valoare pentru stat, trebuie ca exprimarea ei să fie lipsită de violență.

71:2.8 (802.2) Măsura progresului unei societăți este direct determinată de gradul în care opinia publică ajunge să controleze conduita personală și reglementările statului fără a recurge la violență. Apariția primului guvern cu adevărat civilizat va coincide cu momentul în care opinia publică îl va fi investit cu puteri de drept de vot personal. Alegerile populare nu decid întotdeauna lucrul corect care trebuie făcut, însă ele reprezintă calea dreaptă chiar și când se comite o eroare. Evoluția nu produce instantaneu o perfecțiune superlativă ci, mai degrabă, o ajustare comparativă cu progresele practice.

71:2.9 (802.3) Evoluția unei forme practice și eficiente de guvernare reprezentative comportă următoarele zece etape sau stadii:

71:2.10 (802.4) 1. *Libertatea persoanelor*. Sclavia, șerbia, precum și toate formele de servitute umană trebuie să dispară.

71:2.11 (802.5) 2. *Libertatea minții*. Până când o populație liberă nu este educată, până când ea nu a învățat să gândească inteligent și să facă proiecte cu înțelepciune, libertatea face, în general, mai mult rău decât bine.

71:2.12 (802.6) 3. *Domnia legii*. Putem întotdeauna să ne bucurăm de libertate numai dacă voința și capriciile conducătorilor umani sunt înlocuite de acte legislative conforme cu legea fundamental acceptată.

71:2.13 (802.7) 4. *Libertatea cuvântului.* Un guvern reprezentativ este de neconceput fără posibilitatea ca aspirațiile și opiniile umane să se exprime liber, sub toate formele.

71:2.14 (802.8) 5. *Securitatea proprietății.* Nici un guvern nu poate dura mult timp dacă nu reușește să asigure dreptul de a se bucura de proprietatea privată într-o formă sau alta. Oamenii au dorința fierbinte de a se folosi bunurile lor personale, de a avea control asupra lor, de a le dărui, de a le vinde, de a le închiria sau de a le lăsa moștenire.

71:2.15 (802.9) 6. *Dreptul de petiție.* Un guvern reprezentativ implică drepturi pentru cetățeni de a fi auziți. Privilegiul petiției este esențial cetățeniei libere.

71:2.16 (802.10) 7. *Dreptul de a guverna.* Nu ajunge faptul de a fi auzit; este nevoie ca puterea petiției să avanseze până la conducerea efectivă a guvernului.

71:2.17 (802.11) 8. *Sufragiu universal.* Guvernul reprezentativ presupune un electorat inteligent, eficient și universal. Caracterul acestui guvern va fi întotdeauna determinat de caracterul și de amploarea celor care îl compun. În măsura în care civilizația va progresa, sufragiul, care va rămâne universal pentru cele două sexe, va fi modificat în mod eficient, regrupat și diferențiat după alte criterii.

71:2.18 (802.12) 9. *Controlul funcționarilor.* Nici un guvern civil nu va juca un rol util și eficient decât dacă cetățenii săi vor poseda și folosi

tehnici înțelepte de îndrumare și de control a celor însărcinați cu lucrări publice și a funcționarilor.

71:2.19 (802.13) 10. *Reprezentanți inteligenți și instruiți.* Supraviețuirea democrației depinde de reușita guvernelor reprezentative, și această reușită este condiționată de practica numirii ca însărcinați publici doar a indivizilor pregătiți tehnic, competenți din punct de vedere intelectual, loiali din punct de vedere social și demni din punct de vedere moral. Aceste dispoziții sunt indispensabile pentru păstrarea guvernului poporului, cu poporul și pentru popor.

3. Idealurile statului

71:3.1 (803.1) Forma politică sau administrativă a unui guvern are puțină importanță, dat fiind faptul că ea oferă elementele esențiale ale progresului civil: libertatea, securitatea, educația și coordonarea socială. Cursul evoluției sociale este determinat prin ceea ce face statul și nu prin ceea ce este el. În cele din urmă, nici un stat nu poate transcende valorile morale ale cetățenilor săi, puse în evidență de șefii lor aleși. Ignoranța și egoismul asigură căderea unui guvern chiar și de tipul cel mai elevat.

71:3.2 (803.2) Indiferent cât ar fi de regretabil, egoismul național a fost indispensabil supraviețuirii sociale; doctrina poporului ales a fost un factor primordial în contopirea triburilor și în edificarea națiunilor până în timpurile moderne, însă nici un stat nu poate atinge nivele

ideale de funcționare până ce nu sunt controlate toate formele de intoleranță. Intoleranța este inamicul etern al progresului uman; iar cea mai bună manieră de a o combate este faptul de a coordona știința, comerțul, divertismentul și religia.

71:3.3 (803.3) Statul ideal funcționează sub presiunea a trei impulsuri puternice coordonate:

71:3.4 (803.4) 1. Loialitatea derivată din realizarea fraternității umane.

71:3.5 (803.5) 2. Patriotismul inteligent bazat pe idealuri înțelepte.

71:3.6 (803.6) 3. Clarviziunea cosmică interpretată în termenii faptelor, ai nevoilor și ai scopurilor planetare.

71:3.7 (803.7) Legile statului ideal sunt puțin numeroase. Ele au depășit epoca negativă a tabuurilor, pentru a intra în era progresului pozitiv al libertății individuale, rezultând dintr-o mai bună stăpânire de sine. Numai un stat superior își obligă cetățenii să lucreze, însă el îi îndeamnă să utilizeze în chip profitabil și înălțător perioadele tot mai mari de tihnă de care se pot bucura în măsura în care progresul epocii mașinilor îi eliberează de corvezi. Timpul liber trebuie să contribuie atât la producție, cât și la consum.

71:3.8 (803.8) Nici o societate nu a avansat foarte departe permițând lenea și tolerând mizeria. Pe de altă parte, este imposibil să se elimine sărăcia și dependența atâta timp cât sunt susținute în mod larg linii plăpânde și degenerate, și li se permite să se reproducă liber.

71:3.9 (803.9) O societate liberă ar trebui să aibă în vedere păstrarea respectului de sine printre cetățenii săi și să ofere fiecărui individ

normal șanse potrivite de a se autorealiza. Adoptarea acestui plan de împlinire socială ar da naștere unei societăți culturale de un ordin mai elevat. Evoluția socială ar trebui să fie încurajată de o supraveghere guvernamentală exercitând un minimum de control reglementar. Cel mai bun stat este cel care coordonează cel mai mult și guvernează cel mai puțin.

71:3.10 (803.10) Idealurile statului ar trebui să fie atinse prin evoluție, prin creșterea lentă a conștiinței civice, prin recunoașterea că serviciul social este o obligație și un privilegiu. După sfârșitul administrării de către jefuitorii politici, oamenii încep să își asume greutățile guvernului ca o datorie însă, mai târziu, ei caută această slujire ca pe un privilegiu, ca unul dintre cele mai mari onoruri. Statutul unui nivel oarecare de civilizație este fidel descris de orizontul cetățenilor, care se oferă voluntar să accepte responsabilitățile de stat.

71:3.11 (803.11) Într-un stat democratic veritabil, guvernarea orașelor și a provinciilor este asigurată de experți și organizată exact ca orice altă formă de asociere de persoane în domeniile economice și comerciale.

71:3.12 (803.12) În statele evolute se estimează că serviciul politic reprezintă cel mai înalt grad de dezvoltare al cetățeanului. Cea mai mare ambiție a cetățenilor cei mai înțelepți și cei mai nobili este de a câștiga recunoașterea civilă, de a fi aleși sau numiți într-un post guvernamental de încredere. Guvernele acestor state conferă cele mai înalte onoruri, recunoscând serviciile funcționarilor lor civili și sociali. Onoarea este apoi transmisă în ordinea următoare:

filozofilor, educatorilor, savanților, industriașilor și militarilor. Părinții sunt recompensați prin excelența copiilor lor. În ceea ce privește conducătorii pur religioși, ei sunt ambasadorii unui tărâm spiritual și primesc veritabila lor răsplată într-o altă lume.

4. Civilizația progresivă

71:4.1 (804.1) Economia, societatea și guvernul trebuie să evolueze dacă doresc să rămână. Condițiile statice pe o lume evolutivă denotă decadența; persistă doar instituțiile care merg înainte odată cu curentul evoluției.

71:4.2 (804.2) Programul progresiv al unei civilizații în expansiune înglobează:

- 71:4.3 (804.3) 1. Păstrarea libertăților individuale.
- 71:4.4 (804.4) 2. Ocrotirea căminului.
- 71:4.5 (804.5) 3. Promovarea securității economice.
- 71:4.6 (804.6) 4. Lupta preventivă contra bolilor.
- 71:4.7 (804.7) 5. Instruirea obligatorie.
- 71:4.8 (804.8) 6. Munca obligatorie.
- 71:4.9 (804.9) 7. Utilizarea profitabilă a timpului liber.
- 71:4.10 (804.10) 8. Grija acordată celor aflați la nevoie.
- 71:4.11 (804.11) 9. Ameliorarea rasei.
- 71:4.12 (804.12) 10. Promovarea științelor și a artelor.

71:4.13 (804.13) 11. Promovarea filozofiei - înțelepciunea.

71:4.14 (804.14) 12. Creșterea clarviziunii cosmice - spiritualitatea.

71:4.15 (804.15) Acest progres în artele civilizației conduce direct la realizarea celor mai înalte scopuri umane și divine căutate de muritori - împlinirea socială a fraternității oamenilor și statutul personal de a fi conștient de Dumnezeu. Acest statut este revelat în dorința supremă a fiecărui individ de a face voia Tatălui din ceruri.

71:4.16 (804.16) Apariția unei fraternități autentice semnifică faptul că s-a ajuns la o ordine socială în care toți oamenii se bucură de purtarea poverilor unii altora și doresc cu adevărat să practice regula de aur. Cu toate acestea, o astfel de societate ideală nu poate lua ființă atâta timp cât persoanele slabe și rele nu încetează să profite de ocazii pentru a trage avantaje injuste de la cei care sunt în principal împinși de devotamentul lor în slujba adevărului, a frumuseții și a bunătății. În această situație, nu există decât o singură linie de conduită practică de urmat. Adepții regulii de aur pot stabili o societate progresistă în care ei vor trăi conform idealurilor lor, menținând în același timp o apărare adecvată contra semenilor lor ignorați care ar putea fie să exploateze înclinația lor către pace fie să distrugă civilizația lor în progres.

71:4.17 (804.17) Idealismul nu poate supraviețui niciodată pe o planetă în evoluție dacă idealiștii fiecărei generații se lasă exterminați de ordinele umane inferioare. Marele test al idealismului este următorul: poate oare o societate evoluată să mențină o stare de pregătire militară care îi asigură securitatea contra oricărui atac din

partea vecinilor săi iubitori de război, fără a ceda tentației de a folosi această forță militară în operații ofensive contra altor popoare în vederea unor câștiguri egoiste sau de creștere națională?

Supraviețuirea națională cere o stare de pregătire, și doar idealismul religios poate împiedica înjosirea pregătirii la stadiul de agresiune. Doar iubirea (fraternitatea) îi poate împiedica pe cei puternici să îi asuprească pe cei slabi.

5. Evoluția concurenței

71:5.1 (805.1) Concurența este indispensabilă progresului social, însă dacă ea este dezordonată, atunci dă naștere violenței. În societatea actuală, competiția este pe cale de a înlocui puțin câte puțin războiul, determinând locul fiecărui individ în industrie, hotărând în același timp chiar și supraviețuirea industriilor. (Moartea și războiul au statute diferite în fața obiceiurilor; moartea a fost pusă în afara legii din primele zile ale societății, în timp ce războiul nu a fost niciodată proscris de către omenire în ansamblul ei.)

71:5.2 (805.2) Un stat ideal nu caută să reglementeze conduita socială decât pentru a elimina violența în competiția individuală și pentru a împiedeca in justiția în inițiativa personală. Iată o mare problemă pentru oamenii de stat: cum se pot garanta pacea și liniștea în industrie, plata impozitelor pentru susținerea puterii statului și, în același timp, a împiedica fiscalitatea să stânjenească industria și statul de a deveni parazitar sau tiranic?

71:5.3 (805.3) În epocile primitive ale tuturor lumilor, concurența este indispensabilă progresului civilizației. Pe măsură ce evoluția oamenilor progresează, cooperarea devine din ce în ce mai efektivă; în civilizațiile avansate, ea este mai eficientă decât competiția. Oamenii primitivi sunt stimulați de competiție; evoluția primitivă este caracterizată de supraviețuirea ființelor biologice valide, însă cea mai bună manieră de a promova civilizațiile de mai târziu este cooperarea inteligentă, confreria înțelegătoare și fraternitatea spirituală.

71:5.4 (805.4) Este adevărat că concurența industrială conduce la risipă excesivă și că ea este foarte ineficientă, însă nici o încercare de a elimina această pierdere de activitate economică nu ar trebui să fie încurajată dacă ajustările corespunzătoare implică cea mai ușoară atingere uneia din libertățile individuale fundamentale.

6. Mobilul profitului

71:6.1 (805.5) Economia de astăzi, motivată de căutarea după profit, este condamnată dacă mobilurile servirii nu pot să se adauge mobilurilor profitului. Concurența necruțătoare, bazată pe interesul egoist, pe vederea îngustă, sfârșește prin a distruge însăși lucrurile pe care caută să le mențină. Intenția de a căuta exclusiv un profit pentru sine este incompatibilă cu idealurile creștine și cu învățăturile lui Isus.

71:6.2 (805.6) În economie, căutarea profitului se situează față de căutarea serviciului în același loc relativ ca teama față de iubire în religie. Cu toate acestea, căutarea profitului nu trebuie să fie distrusă sau suprimată brusc; ea menține asiduu munca a numeroși muritori care altfel ar fi indolenți. Ea stimulează energia socială, însă nu este necesar ca obiectivele sale să rămână pentru totdeauna egoiste.

71:6.3 (805.7) Căutarea profitului în activitățile economice este total inutilă și total nedemnă de ordinea socială avansată. Ea este, cu toate acestea, un factor indispensabil în fazele inițiale ale civilizației. Nu trebuie să le fie luat oamenilor mobilul profitului, înainte ca ei să fi încorporat ferm scopuri nelucrative în eforturile lor economice și în serviciile lor sociale - nevoia transcendentă de o înțelepciune superlativă, de o fraternitate fascinantă și de o perfecțiune în împlinirea spirituală.

7. Educația

71:7.1 (806.1) Un stat durabil este fondat pe cultură, dominat de idealuri și motivat de serviciu; scopul educației ar trebui să constea în dobândirea priceperii, căutarea înțelepciunii, realizarea individualității și atingerea valorilor spirituale.

71:7.2 (806.2) În statul ideal, educația continuă de-a lungul întregii vieții, iar filozofia devine uneori principiul vizat al cetățenilor lui. Membrii unui astfel de stat democratic caută înțelepciunea pentru a-și adânci clarviziunea în ceea ce privește sensul relațiilor umane,

semnificațiile realității, noblețea valorilor, scopurile vieții și gloriile destinului cosmic.

71:7.3 (806.3) Urantienii trebuie să dobândească viziunea unei societăți culturale noi, superioare. Educația va face un salt și va atinge noi nivele de valoare, până la dispariția sistemului economic bazat doar pe căutarea de profit. Educația a fost prea mult timp regionalistă și militaristă, exaltând egoul și căutând succesul personal. Trebuie ca ea să devină, în cele din urmă, mondială și idealistă, permițând indivizilor să se dezvolte și să priceapă punctul de vedere cosmic.

71:7.4 (806.4) Educația a ieșit recent de sub controlul clerical, pentru a trece sub acela al oamenilor legii și al oamenilor de afaceri; în cele din urmă, ea va trebui să fie încredințată filozofilor și savanților; trebuie ca învățătorii să fie niște ființe libere, adevărați formatori de oameni, astfel ca filozofia, căutarea înțelepciunii, să poată deveni principalul scop al educației.

71:7.5 (806.5) Educația este o problemă a întregii vieți; trebuie ca educația să continue pe tot parcursul vieții, astfel încât omenirea să dobândească treptat experiența nivelelor ascendente ale înțelepciunii umane, care sunt următoarele:

- 71:7.6 (806.6) 1. Cunoașterea lucrurilor.
- 71:7.7 (806.7) 2. Realizarea semnificațiilor.
- 71:7.8 (806.8) 3. Aprecierea valorilor.
- 71:7.9 (806.9) 4. Noblețea muncii - datoria.
- 71:7.10 (806.10) 5. Motivația scopurilor - moralitatea.
- 71:7.11 (806.11) 6. Iubirea serviciului - caracterul.

71:7.12 (806.12) 7. Clarvederea cosmică - discernământul spiritual.

71:7.13 (806.13) Apoi, ca urmare a acestor realizări numeroși oameni se vor ridica la nivelul ultim pe care mintea muritoare îl poate atinge, conștiința lui Dumnezeu.

8. Caracterul statului

71:8.1 (806.14) Singurul caracter al oricărui guvern uman este diviziunea statului în trei domenii, acelea ale funcțiunii executive, legislative și judiciare. Universul este administrat conform unui astfel de plan care separă funcțiunile și autoritatea. Pe baza acestui concept divin de reglementare socială sau de guvern civil eficient nu contează prea mult forma de stat pe care un popor o alege, cu condiția ca cetățenii să progreseze întotdeauna către scopul unui mai bun control de sine și către servicii sociale crescute. Acuitatea intelectuală, înțelepciunea economică, inteligența socială și curajul moral al unui popor se reflectă fidel în aspectul statului.

71:8.2 (806.15) Evoluția statului antrenează o progresie de nivel după cum urmează:

71:8.3 (806.16) 1. Crearea unui guvern triplu având departamente executive, legislative și judiciare.

71:8.4 (806.17) 2. Libertatea pentru cetățeni de a exercita activități sociale, politice și religioase.

- 71:8.5 (807.1) 3. Abolirea tuturor formelor de sclavie și de servitute umană.
- 71:8.6 (807.2) 4. Capacitatea cetățenilor de a reglementa stabilirea impozitelor.
- 71:8.7 (807.3) 5. Instaurarea unei educații universale - instrucția din leagăn până în mormânt.
- 71:8.8 (807.4) 6. Ajustarea corespunzătoare între autoritățile locale și guvernul național.
- 71:8.9 (807.5) 7. Încurajarea științei și victoria asupra bolii.
- 71:8.10 (807.6) 8. Recunoașterea corectă a egalității sexelor și funcțiunea coordonată a bărbaților și femeilor în cadrul căminului, al școlii și al bisericii, cu servicii feminine specializate în industrie și guvern.
- 71:8.11 (807.7) 9. Eliminarea sclaviei de corvezi prin inventarea mașinilor și prin controlul subsecvent al vârstei mecanice.
- 71:8.12 (807.8) 10. Victoria asupra dialectelor, triumful limbii universale.
- 71:8.13 (807.9) 11. Sfârșitul războaielor, arbitrajul internațional al diferendelor rasiale și naționale prin curțile continentale ale națiunilor controlate de un tribunal planetar suprem, recrutat automat dintre șefii curților continentale ieșiți periodic la pensie. Deciziile tribunalelor continentale sunt executorii; rolul tribunalului mondial este consultativ - moral.
- 71:8.14 (807.10) 12. Tendința în lumea întreagă este de a căuta înțelepciunea, exaltarea filozofiei. Evoluția unei religii mondiale,

lăsând să se întrevadă intrarea planetei în fazele primitive de ancorare în lumină și viață.

71:8.15 (807.11) Acestea sunt condițiile prealabile ale unui guvern de progres și semnele distinctive ale unui stat ideal. Urantia este departe de realizarea acestor idealuri elevate, însă rasele civilizate și-au făcut debutul - omenirea este pe calea destinului evolutiv mai înalt.

71:8.16 (807.12) [Garantat de un Melchizedek al Nebadonului.]